

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Να τι έχουμε εδώ: τέσσερα αφηγήματα, σαν παραμύθια, για το πώς οι αρχαίοι Έλληνες σοφοί βρίσκονται ακόμα ανάμεσά μας. Όχι ότι είναι ζωντανοί – δεν είναι ζωντανοί! Έχουν πεθάνει πριν από πολλούς αιώνες. Αλλά οι γνώσεις τους, οι παραξενιές και οι υπέροχες περιπέτειές τους είναι ακόμα ζωντανές. Οι αρχαίοι Έλληνες σοφοί χώνουν τη μύτη τους παντού – κι έχουν μεγάλη μύτη! Στη σημερινή εποχή της ταχύτητας, των μηχανών και της υψηλής τεχνολογίας, οι αρχαίοι μοιάζουν να αναπνέουν δίπλα μας: οι εφευρέσεις τους και οι επιστημονικές τους παρατηρήσεις ενέπνευσαν τους σοφούς της Αναγέννησης και δημιούργησαν τον θαυμαστό κόσμο στον οποίο ζούμε.

Με τούτο το πρώτο βιβλίο της σειράς ταξιδεύουμε στη σοφία που σκορπίστηκε σε όλη τη Γη επειδή οι αρχαίοι Έλληνες είχαν μεγάλη περιέργεια και δίψα για γνώση: ήθελαν να καταλάβουν πώς λειτουργούν οι νόμοι του Σύμπαντος. Μερικοί ασχολήθηκαν με τα ουράνια σώματα, άλλοι με τα μυστήρια της θάλασσας,

άλλοι με το πώς να πετάμε ώστε να βλέπουμε τη Γη από ψηλά. Μερικοί σοφοί εξερεύνησαν τον πλανήτη, έφτασαν σε μακρινά, βόρεια τοπία, άλλοι έφτασαν σε μακρινά νησιά· μερικοί έμειναν στο δωμάτιό τους κι έκαναν αφρόλουτρο. Αποκεί προσπαθούσαν να βγάλουν συμπεράσματα για τη βαρύτητα, την κίνηση των σωμάτων και για το αν η Γη γυρίζει γύρω από τον Ήλιο ή αν ο Ήλιος γυρίζει γύρω από τη Γη. Οι ήρωές μας είναι, λοιπόν, οι επιστήμονες και οι σοφοί καθώς και μερικά αλλόκοτα πλάσματα της ελληνικής μυθολογίας, όπως ο Δαίδαλος που έφτιαξε κέρινα φτερά και πέταξε στον ουρανό.

Καλό μας ταξίδι λοιπόν στην ιστορία, στη γεωγραφία, στην επιστήμη, στις επικίνδυνες αποστολές και σ' ένα σωρό πειράματα που έκαναν οι σοφοί στους ωκεανούς, στους λαβυρίνθους και στις μπανιέρες – καλό μας ταξίδι στην αρχαία Ελλάδα μαζί με τρελούς επιστήμονες, άλογα φτερωτά, ανδρείους πολεμιστές και ιππότες των αιθέρων. Οι αρχαίοι Έλληνες χώνουν τη μύτη τους παντού και είναι παντοτινά μοντέρνοι.

Σε λίγο καιρό θα μπορούμε να διαβάσουμε τον δεύτερο τόμο με τρία ακόμα παραμύθια με αρχαίους σοφούς. Μέχρι τότε, καλό διάβασμα!

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΦΤΕΡΑ

ο 1910, δηλαδή πριν από έναν αιώνα και κάτι, ένας Άγγλος λόρδος ονόματι Ρόνσλι υποσχέθηκε έπαθλο 10.000 λιρών στον νικητή μιας κούρσας ταχύτητας από το Λονδίνο στο Παρίσι. Αυτή η κούρσα δεν θα γινόταν με αυτοκίνητα ή με ποδήλατα (εφόσον ανάμεσα στο Λονδίνο και στο Παρίσι υπάρχει θάλασσα), ούτε με καράβια (εφόσον υπάρχει και στεριά). Θα γινόταν με μηχανήματα του αέρα, με ιπάμενες συσκευές. Τότε, το 1910, δεν υπήρχαν ακόμη αεροπλάνα, υπήρχαν όμως πολλά και διάφορα αεροσκάφη: μονοπλάνα, διπλάνα, αερόστατα, φουσκωτά σε παράξενα σχήματα και τεράστιοι χαρταετοί. Μερικά είχαν κάτι που έμοιαζε με κινητήρα· μερικά τα έσπρωχνε ο άνεμος.

Μόλις προκηρύχτηκε ο διαγωνισμός, έσπευσαν να δηλώσουν συμμετοχή ερασιτέχνες πιλότοι και εφευρέτες από όλον τον κόσμο. Ο λόρδος Ρόνσλι, που ήθελε να αποδείξει ότι η Αγγλία είναι πρώτη σε όλα, ακόμα

και στις πτήσεις, αναστέναξε: «Το κακό με τους διεθνείς διαγωνισμούς είναι ότι μαζεύονται ένα σωρό ξένοι!». Δεν του άρεσαν οι ξένοι, του άρεσαν μόνον οι Άγγλοι. Πράγματι, εκτός από δυο Άγγλους λόρδους, που είχαν χόμπι τις εφευρέσεις και τα πειράματα (εκτός από το κυνήγι των αλεπούδων και τα επιτραπέζια), εμφανίστηκε ένας Γερμανός με μονόκλ, μεγάλο μουστάκι κι ένα χοντρό βιβλίο, έναν οδηγό αεροπλοΐας. Ο Γερμανός ήθελε να τα κάνει όλα με τέλεια επιστημονικό τρόπο, σύμφωνα με τις οδηγίες του βιβλίου· γι' αυτό, ενώ πετούσε με το πρωτοποριακό του διπλάνο, συμβουλευόταν κάθε τόσο το βιβλίο του – σικαινόταν τόσο τα λάθη όσο και τους αυτοσχεδιασμούς.

Επίσης, εμφανίστηκε ένας Γάλλος που ερωτευόταν εύκολα κι ένας Ιταλός που οδηγούσε «ορνιθόπτερο», όπως είπε – ένα μαραφέτι που έμοιαζε με ιπτάμενη κότα. Ο Ιταλός έκανε πολλές κινήσεις με τα χέρια του ενώ μιλούσε, σαν να ζωγράφιζε στον αέρα όσα έλεγε. Αναπόφευκτα, μιας και ο διαγωνισμός έγινε γνωστός σε όλον τον κόσμο, εμφανίστηκε κι ένας Αμερικανός καουμπούι που ήταν και ερασιτέχνης μηχανικός: μέχρι τότε είχε νικήσει μόνο σε αγώνες με μοτοσικλέτες. Οι καουμπούι δεν είναι ταξιδιάρηδες, είναι χωρικοί και βοσκάνε αγελάδες. Τούτος εδώ όμως διέφερε· τελευταία,

είχε μάθει να οδηγεί ένα αεροσκάφος που λεγόταν «σκαθάρι», επειδή όταν πετούσε έμοιαζε με έντομο. Ο Αμερικανός σκεφτόταν: Ξέρεις πόσες αγελάδες αγοράζει κανείς με 10.000 λίρες; Πολλές αγελάδες. Έτσι, πήρε μέρος στην κούρσα.

Ο Πέρσης που έφτασε στο Λονδίνο για να πάρει κι αυτός μέρος στην κούρσα τούς άφωσε όλους άφωνους. Δεν οδηγούσε μονοπλάνο, δεν οδηγούσε ανεμόπτερο, δεν οδηγούσε μπαλόνι, οδηγούσε πουλί! Ήταν ένα πλάσμα που έμοιαζε με αετό, γιγάντιο σπουργίτι, παγόνι, λιοντάρι και σκυλί μαζί. Ο Πέρσης πιλότος, που τον έλεγαν Σιμούργκ, υπερηφανεύτηκε πως το «σκυλοπούλι» του, όπως είπε, μπορούσε να κουβαλήσει καμήλα, ακόμα και ελέφαντα. Ο λόρδος Ρόνσλι φοβήθηκε πως ο Σιμούργκ θα νικήσει. Καμιά από τις ιπτάμενες συσκευές δεν μπορούσε να μεταφέρει τόσο βάρος.

Πήραν μέρος και δυο τρεις Έλληνες. Όχι Έλληνες του 1910, Έλληνες της αρχαίας εποχής. Και, όπως συμβαίνει συχνά, βάλθηκαν να τσακώνονται μεταξύ τους για το ποιος είναι ο καλύτερος, για το ποιος έχει τα ωραιότερα και γοργότερα φτερά. Ο πρώτος που έσκασε μύτη στην κούρσα του λόρδου Ρόνσλι ήταν ο Δαίδαλος. Ο Δαίδαλος είχε εντυπωσιακό βιογραφικό κι ο

Ρόνολι αναστέναξε πάλι: «Αυτό μας έλειπε τώρα! Οι αρχαίοι Έλληνες! Άσε που μπορεί ν' αρχίσουν πόλεμο με τον Πέρση και να καούμε όλοι από τα πυρά!». Ο Δαίδαλος ήταν γνωστός Αθηναίος αρχιτέκτονας και γλύπτης που εξορίστηκε στην Κρήτη εξαιτίας μιας παρεξήγησης: κατηγορήθηκε για τον φόνο του παραγιού του, για τον οποίο όμως δεν ήταν ένοχος. Ο παραγιός είχε γκρεμιστεί μοναχός του από το τείχος της Ακρόπολης. Τέλος πάντων, στην Κρήτη, ο Δαίδαλος καθόταν κι έφτιαχνε διάφορα πράγματα με τα επιδέξια χέρια του: μεταξύ άλλων, είχε σκαρώσει το ξύλινο ομοίωμα μιας αγελάδας – όταν το είπε στον ανταγωνιστή του στην κούρσα, τον καουμπόι, αυτός ξετρελάθηκε και ζήτησε να το αγοράσει για να το βάλει στο χωριάτικο σαλόνι του. Είχε επίσης σκαρώσει τον Λαβύρινθο, μια περίπλοκη σύνθεση από δρομάκια μέσα στα οποία ο βασιλιάς Μίνωας παγίδευσε τον Μινώταυρο, ένα αλλόκοτο πλάσμα που ήταν μισό ταύρος και μισό άνθρωπος. Όμως, μετά από λίγο καιρό, ξανάγινε παρεξήγηση κι ο Μίνωας αντιπάθησε τον Δαίδαλο: για να τον τιμωρήσει τον φυλάκισε μέσα στο ίδιο του το δημιούργημα, τον Λαβύρινθο. Αλλά ο Δαίδαλος κατάφερε να αποδράσει μαζί με τον γιο του τον Ίκαρο: έφτιαξε κέρινα φτερά κι οι δυο τους πέταξαν στον ουρανό και

απομακρύνθηκαν από την Κρήτη. Ο Δαίδαλος έφτασε πετώντας στη Σικελία (κοιτάξτε τον χάρτη, είναι κάμποση απόσταση), αλλά ο Ίκαρος, που ήταν πολύ ενθουσιώδης και παράτολμος, πλησίασε υπερβολικά τον ήλιο με αποτέλεσμα τα φτερά του να λιώσουν από τη ζέση. Ο Ίκαρος έπεσε στο πέλαγος και πνίγηκε. Έτσι, δεν μπόρεσε να δηλώσει συμμετοχή στην κούρσα του λόρδου Ρόνσλι.

Ο δεύτερος Έλληνας που δήλωσε συμμετοχή ήταν ο Βελλεροφόντης, ένας τύπος από την Κόρινθο που πετούσε παλιότερα μ' ένα φτερωτό άλογο το οποίο είχε ονομάσει Πήγασο. Ο Βελλεροφόντης είχε κι αυτός πολύ εντυπωσιακό βιογραφικό, αλλά κι ένα χάντικαπ, όπως λένε στον αθλητισμό: ένα σοβαρό πρόβλημα δηλαδή. Μια φορά, γεμάτος αυτοπεποίθηση, ανέβηκε στον ουρανό για να δει από κοντά, είπε, την κατοικία των θεών. Τότε ο Δίας, τσαντισμένος από το θράσος του, του έριξε κεραυνό: ο Βελλεροφόντης έπεσε από το φτερωτό άλογο και έσπασε το πόδι του. Έτσι, ήταν ο μοναδικός μονοπόδαρος που πήρε μέρος στην κούρσα των ιπτάμενων μηχανών από το Λονδίνο στο Παρίσι.

Ο Βελλεροφόντης είχε ένα ακόμη χάντικαπ: το φτερωτό άλογο. Επειδή τον Πήγασο του τον είχε βουτήξει ο Δίας για να τον τιμωρήσει, ο διάσημος αυτός ήρωας οδηγούσε τώρα ένα άλλο φτερωτό άλογο που έμοιαζε με τον Πήγασο, δεν ήταν όμως ούτε τόσο πειθαρχημένο ούτε τόσο γρήγορο όπως ο Πήγασος.

Στην κούρσα εμφανίστηκε και μια γυναίκα με το απίστευτο όνομα Αγλαόπη, δηλαδή «λαμπρή στην όψη», κούκλα. Το μισό της σώμα ήταν σαν υπέροχο πτηνό, το υπόλοιπο ήταν άνθρωπος. Η κοπέλα ήταν

μια από τις Σειρήνες, με τις οποίες είχε σχηματίσει χορωδία: τραγουδούσαν με γλυκιά φωνή στα θαλάσσια στενά. Η Αγλαόπη ήξερε να κολυμπάει σαν ψάρι, να πετάει σαν πουλί και, όπως είπαμε, να τραγουδάει μελωδικά· συνήθως, έκανε βραδινό πρόγραμμα τραγουδιού και χορού στο θαλάσσιο πέρασμα μεταξύ Σικελίας και Καλαβρίας (δείτε τον χάρτη). Ήταν η αγαπημένη των ναυτικών που περνούσαν αποκεί με τα καράβια τους. Οι περισσότεροι μάλιστα την ερωτεύονταν κι έχαναν τον προσανατολισμό τους, και ναυαγούσαν και τους κατάπιναν τα κύματα και οι δίνες. Τώρα η Αγλαόπη ήθελε να πετάξει με τα μικρά αλλά καλοσχηματισμένα της φτερά στο στενό μεταξύ Αγγλίας και Γαλλίας που οι Άγγλοι ονομάζουν «κανάλι». Της άρεσαν τα κανάλια. Της άρεσε και να αρέσει στους άνδρες, σε ναυτικούς, σε πιλότους, σε όλους. Συλλογιζόταν: για να δούμε ποιος θα με ερωτευτεί τούτη τη φορά...

Όταν άρχισε η κούρσα ταχύτητας με τις ιπτάμενες συσκευές, φάνηκε αμέσως ο χαρακτήρας του κάθε πιλότου. Ο ένας από τους Άγγλους ήταν ακατάδεχτος και δεν μιλούσε σε κανέναν· στις στάσεις (οι διαγωνιζόμενοι έκαναν πολλές στάσεις – όπως είπαμε, δεν υπήρχαν αεροπλάνα, οι μηχανές ανέβαιναν για λίγο ψηλά κι έπειτα κατέβαιναν στο έδαφος, και

πάλι από την αρχή) φρόντιζε το σκάφος του και καθάριζε τα ματογυάλια του. Ο άλλος Άγγλος ήταν ζαβολιάρης. Στην πρώτη στάση που έκαναν οι ιπτάμενες μηχανές προσπάθησε να λιώσει τα κέρινα φτερά του Δαίδαλου. Τον πλησίασε μ' έναν αναπτήρα και δήτην του πρόσφερε πούρο. Ο Δαίδαλος, που είχε ζήσει την τραγωδία του Ίκαρου, απομακρύνθηκε τρέχοντας από τον κακό Άγγλο. Κι ο κακός Άγγλος, ντροπιασμένος, άναψε πούρο, με ψεύτικη άνεση, βάζοντας κατά λάθος φωτιά στο σκάφος του Αμερικανού που πετούσε με εύφλεκτο καύσιμο. Ο Αμερικανός αποκλείστηκε από την κούρσα και επιπλέον ούτε την ξύλινη αγελάδα του Δαίδαλου αγόρασε, γιατί, στο μεταξύ, ο Δαίδαλος αποδείχτηκε σκληρός στα παζάρια· δεν την έδινε για μια χούφτα δολάρια. Γύρισε στην πατρίδα του, την Αμερική, μ' ένα καράβι που έκανε έναν μήνα να φτάσει στην άλλη όχθη του Ατλαντικού (δείτε τον χάρτη).

Στην επόμενη στάση των ιπτάμενων μηχανών, ο Άγγλος –ο κακός–, θέλοντας να αποκλείσει τον Βελλεροφόντη, έκανε ένα λάθος: τον μπέρδεψε μ' έναν άλλο ιπτάμενο ήρωα της ελληνικής μυθολογίας, τον Φαέθοντα. Να πώς έχει η ιστορία: ο Φαέθων ήταν γιος του Ήλιου· μια μέρα, ο μπαμπάς του του έδωσε

να οδηγήσει το άρμα του, αλλά, καθώς ο μικρός δεν είχε ακόμα δίπλωμα οδήγησης, έπαθε δυστύχημα. Ενώ πετούσε με το άρμα, είδε στον ορίζοντα τον φοβερό αστερισμό με τις δαγκάνες –τον Σκορπιό– και τρόμαξε τόσο, ώστε έχασε τον έλεγχο του ιπτάμενου οχήματος. Ο Φαέθων έπεσε και σκοτώθηκε κι έγινε αστέρι στον ουρανό.

Ο Άγγλος πιλότος νόμιζε ότι ο Βελλεροφόντης ήταν ο Φαέθων. Και για να τον τρομάξει, να τον αναγκάσει ν' αφήσει τα χαλινάρια του άρματος, του έκανε μορφασιμούς και χειρονομίες σαν να ήταν σκορπιός. Ο Βελλεροφόντης σκέφτηκε: «Οι Άγγλοι είναι τρελοί! Πιο τρελοί κι από μας τους Έλληνες!» και συνέχισε

την πορεία του στο στερέωμα προσπαθώντας να μην πέσει από το άλογο (είχε ένα πόδι). Μ' αυτές όμως τις μιμήσεις του Σκορπιού με τις δαγκάνες, παρασύρθηκε ο Ιταλός, ο οποίος νόμιζε πως ο Άγγλος τον κοροϊδεύει: άρχισε να χειρονομεί κι αυτός και να φωνάζει δυνατά χάνοντας τον έλεγχο του ορνιθοπέδου του. Πάει κι ο Ιταλός.

Ήρθε η σειρά του Γάλλου να αποκλειστεί από την κούρσα. Μόλις αντίκρισε την Αγλαόπη την ερωτεύτηκε αμέσως. Τι κορμωστασιά! Τι φωνή! Τι φτερά! Τι μουσικό αυτί! Ο Γάλλος είχε ερωτευτεί, μέχρι τότε, καμιά σαρανταριά φορές, πρώτη φορά όμως συναντούσε Σειρήνα. Πάει κι ο Γάλλος. Διέκοψε την κούρσα για να φιλήσει την Αγλαόπη και να την ακολουθήσει στην πατρίδα της την Καλαβρία όπου ο καιρός ήταν καλός (τον αγώνα εγκατέλειψε πρόθυμα και η Αγλαόπη για να γίνει σύζυγος και μαμά). Σημειώνω εδώ ότι ο καιρός στο Λονδίνο και στο Παρίσι δεν ήταν καθόλου καλός: είχε πυκνή ομίχλη, έβρεχε και φυσούσε.

Ο Πέρσης δεν τα κατάφερε λόγω της κακοκαιρίας. Το «οκυλοπούλι» του βράχηκε και κατρακύλησε στο υγρό χώμα. Ο Γερμανός έφτασε και προσγειώθηκε στο Παρίσι, αλλά όχι πρώτος: έφταιγε η σχο-

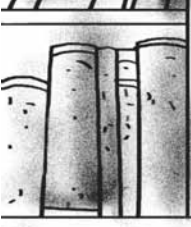
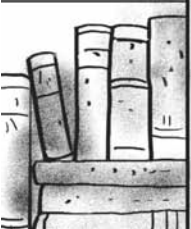
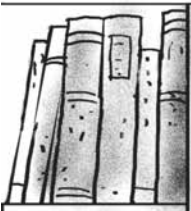
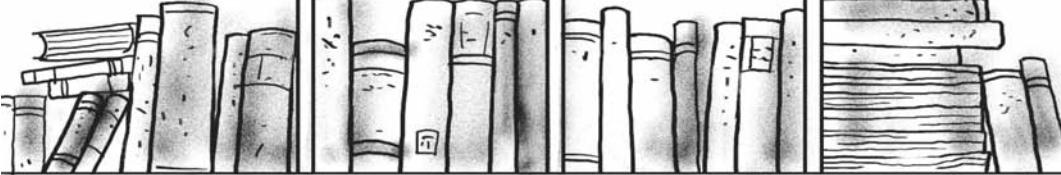
λαστικότητά του, που ήταν το προτέρημα και το ελάττωμά του. Κάθε τόσο άνοιγε το βιβλίο της επισημονικής αεροπλοΐας για να σιγουρευτεί ότι πετούσε σωστά και σύμφωνα με όλους τους κανόνες. Έτσι, καθυστέρησε πολύ. Πήγε να σκάσει από το κακό του· στους Γερμανούς δεν αρέσει να χάνουν.

Ο Δαίδαλος κι ο Βελλεροφόντης τσακώθηκαν ψηλά στον αέρα· έβαλε κι ο ζαβολιάρης Άγγλος μια φιτιλιά. Είπε στον Βελλεροφόντη: «Βέλλι, ο κυρ Νταϊντάλους σας αποκάλεσε “κουτσό”!». Ο Βελλεροφόντης έγινε έξαλλος και είπε τον Δαίδαλο «αγελαδάρη» επειδή σκάρωνε ξύλινες αγελάδες κι επειδή ασχολιόταν με Μινώταυρους. Ο Δαίδαλος, που δεν ήθελε να έχει καμιά σχέση με τους χωριάτες καουμπού- ήταν, όπως είπαμε, καλλιτέχνης-, τσαντίστηκε και βάλθηκε να χτυπάει τα φτερά του πάνω στο άλογο του Βελλεροφόντη, με αποτέλεσμα το άλογο να αφηνιάσει και να κλοσιώσει τις κέρινες φτερούγες του Δαίδαλου. Δαίδαλος και Βελλεροφόντης έπεσαν στο κανάλι, στη Μάγνη (ρίξτε πάλι μια ματιά στον χάρτη).

Ποιος νίκησε στην κούρσα; Ο ένας από τους Άγγλους νίκησε, ο ακατάδεχτος. Ήταν από την αρχή προσπλωμένος στον στόχο του, δεν μπλέχτηκε σε καβγά και καμιά Σειρήνα δεν μπορούσε να τον γον-

τεύσει. Εξάλλου, το σκάφος του ήταν το πιο μοντέρνο –είχε, για παράδειγμα, κυκλικά φτερά– και ήταν εξοπλισμένος με ματογυάλια υψηλής τεχνολογίας. Ο ζαβολιάρης ήρθε τρίτος, μετά τον Γερμανό. Έχανε χρόνο με τις πανουργίες του αλλά ήταν τυχερός και συνηθισμένος στην κακοκαιρία.

Ο Μίνωας ήταν ο μυθικός βασιλιάς της Κρήτης. Το βασίλειό του είχε πρωτεύουσα την Κνωσό. Παντρεύτηκε την Πασιφάη, αλλά δεν ήταν πιστός σύζυγος και η Πασιφάη τον εκδικήθηκε: ερωτεύτηκε έναν ταύρο! Με τη βοήθεια του Δαίδαλου, που ήταν καλλιτέχνης, η Πασιφάη μπήκε σε μια ξύλινη κατασκευή, ένα κούφιο άγαλμα, προκειμένου ο ταύρος να την περάσει

για αγελάδα. Από τον έρωτα του ταύρου και της Πασιφάης γεννήθηκε ένα παιδί-τέρας, το οποίο ονομάστηκε

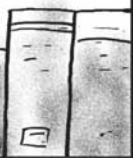
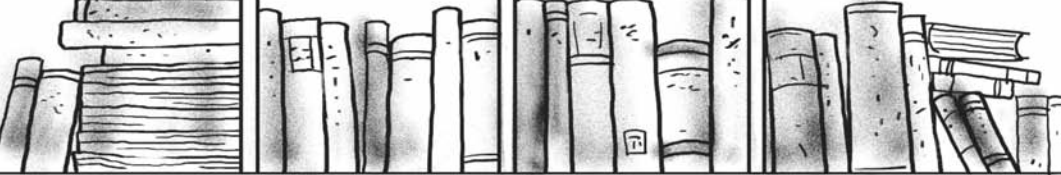

Αστερίων, αλλά λόγω της μορφής του έγινε γνωστό ως Μινώταυρος. Ο Μίνωας, μετά από χρησμό που πήρε από το Μαντείο των Δελφών, ζήτησε από τον Δαίδαλο να φτιάξει ένα κτίσμα για να φυλακίσει τον Μινώταυρο: έτσι έγινε ο περιβόητος Λαβύρινθος.

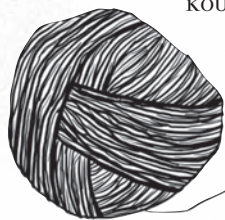
Αργότερα ένας από τους γιους του Μίνωα πήρε μέρος σε αγώνες στην Αθήνα και θριάμβευσε: οι Αθηναίοι όμως τον ζήλεψαν και τον σκότωσαν. Ο Μίνωας, για να τιμωρήσει τους Αθηναίους, τους κήρυξε πόλεμο, νίκησε και, για να

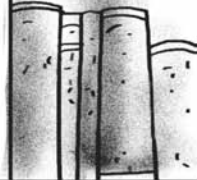
τους εκδικηθεί, ζήτησε το εξής τρελό πράγμα: κάθε χρόνο επτά νέοι Αθηναίοι και επτά νέες Αθηναίες έπρεπε να έρχονται στην Κρήτη για να τους κατασπαράξει ο Μινώταυρος!

Μην μπορώντας να ανεχτεί τη θυσία αυτή, ο Θησέας, γιος του βασιλιά της Αθήνας, αποφάσισε να πάει στην Κρήτη με τους άλλους δεκατρείς νέους: ήθελε να βρεθεί κοντά στον Μινώταυρο ώστε να τον σφάξει και να απαλλαγούν από δαύτον. Όταν έφτασε στην Κρήτη, γνώρισε την κόρη του Μίνωα, την Αριάδνη, η οποία τον ερωτεύτηκε τρομερά. Για να τον βοηθήσει, του έδωσε ένα

κουβάρι κλωστή και τον συμβούλεψε να δέσει την άκρη του κουβαριού στην είσοδο του Λαβυρίνθου και να το ξετυλίγει καθώς θα προχωρεί στο εσωτερικό του. Έτσι, θα μπορούσε -αφού

θα έχει σκοτώσει πρώτα τον Μινώταυρο- να βρει την έξοδο. Δηλαδή, κάτι σαν το κόλπο του Κοτορεβυθούλη. Ο Θησέας σκότωσε το τέρας και γύρισε στην Αθήνα.

Ο Ίκαρος, σύμφωνα με τη μυθολογία, ήταν ο γιος του Δαίδαλου, που είχε εξοριστεί στην Κρήτη. Μαζί με τον πατέρα του έμενε στην αυλή του Μίνωα, ο οποίος είχε αναθέσει στον επιδέξιο και πολύτεχνο Δαίδαλο να κατασκευάσει τον Λαβύρινθο για να φυλακίσει μέσα εκεί τον Μινώταυρο. Ύστερα όμως από λίγο καιρό ο Δαίδαλος έπεσε στη δυσμένεια του βασιλιά και φυλακίστηκε στον Λαβύρινθο μαζί με τον Ίκαρο. Όπως είπαμε, ο Δαίδαλος σκάρωσε φτερά για τον εαυτό του και για τον Ίκαρο, με τα οποία οι δυο τους πέταξαν στον ουρανό: ο Δαίδαλος έφτασε στην πόλη Καμικό της Σικελίας, όπου κατοικούσε ο βασιλιάς Κόκαλος. Ο Ίκαρος όμως δεν συμμορφώθηκε με τις συμβουλές του πατέρα του και πέταξε σε μεγάλο ύψος. Όμως, τα κέρινα φτερά του έλιωσαν από την ηλιακή θερμότητα και έπεσε στη θάλασσα, η οποία από τότε ονομάζεται Ικάριο Πέλαγος.

Το 1988 ο Έλληνας πρωταθλητής της ποδηλασίας Κανέλλος Κανελλόπουλος, σε συνεργασία με μια ομάδα φοιτητών ενός αμερικανικού πανεπιστημίου, απέδειξε ότι ο τρόπος απόδρασης του Ίκαρου και του Δαίδαλου από την Κρήτη είναι εφικτός. Ο Κανέλλος Κανελλόπουλος κινώντας με τη δύναμη των ποδιών του (είχε μεγάλη δύναμη στα πόδια γιατί έκανε πεντάλι) τις πτέρυγες οχήματος βάρους 33 κιλών απογειώθηκε από την Κρήτη. Σε 3 ώρες και 54 λεπτά (δηλαδή σε 4 ώρες σχεδόν) έφτασε στη Σαντορίνη καλύπτοντας απόσταση 118 χιλιομέτρων. Τέλειο;

